

У стварима из т. 2. и 3. става 1. овог члана може се водити управни спор кад је орган при доношењу управног акта прекорачио границе своје надлежности или управни акт није донио непосредно на основу уставних овлашћења.

Члан 10.

Управни акт може се побијати:

1) ако акт садржи такве недостатке који спречавају оцјену његове законитости или недостатке који га чине ништавним;

2) ако у акту није никако или није правилно примјенењен закон, пропис заснован на закону или општи акт;

3) ако је акт донесен од стране ненадлежног органа;

4) ако у управном поступку који је акту претходио није поступљено по правилима поступка, а нарочито ако чињенично стање није потпуно и правилно утврђено или што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања;

5) ако је надлежни орган рјешавајући по слободној оцјени прекорачио границе овлашћења која су му дата законом и одлучио супротно датом овлашћењу.

Члан 11.

У управном спору може се тражити и поврат одузетих ствари, као и накнада штете која је тужиоцу нанесена извршењем управног акта који се оспорава, само ако тужбом тражи и поништај управног акта.

Члан 12.

Кад је појединцу који је учлањен у некој друштвеној организацији или удружењу грађана који према својим правилима (статут) имају задатак да штите одређена права и интересе својих чланова управним актом повријеђено неко такво право или интерес, та друштвена организација, односно удружење грађана може, по писменом пристанку свог члана, у његово име поднијети тужбу и водити управни спор против таквог управног акта.

Организација, односно удружење из става 1. овог члана може у сваком стадијуму поступка, са правима споредног умјешача, ступити у већ покренути спор на страни таквог појединца и у његову корист предузимати све радње и употребљавати сва правна средства.

Члан 13.

Тужена страна у управном спору је надлежни орган чији се управни акт оспорава.

Треће лице коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету (заинтересовано лице) има у спору положај странке.

Члан 14.

Тужба, по правилу, не спречава извршење управног акта против кога је поднесена.

По захтјеву тужиоца, орган надлежан за извршење одложиће извршење акта, до коначне судске одлуке ако би извршење нанијело тужиоцу штету која би се тешко могла надокнадити, а одлагање није противно јавном интересу, нити би се одлагањем нанијела већа ненадокнадива штета противној странци. Уз захтјев за одлагање мора се приложити доказ о поднесеној тужби. По таквом захтјеву надлежни орган мора донијети рјешење најкасније у року од осам дана од пријема захтјева.

Орган из става 2. овог члана може и из других разлога одложити извршење оспореног управног акта до доношења судске одлуке, ако то јавни интерес дозвољава.

Под условима из ст. 2. и 3. овог члана о одлагању извршења управног акта против којег је поднесена тужба може одлучити и надлежни суд код којег је тужба поднесена, ако то писмено затражи тужилац. Овај захтјев тужилац може поставити само под условом ако претходно није тражио одлагање извршења рјешења код органа

из става 2. овог члана. Суд може одложити извршење управног акта у трајању до 60 дана, рачунајући од дана доношења одлуке о одлагању.

О захтјеву из претходног става суд је дужан одлучити у року од 15 дана.

IV - ПОСТУПАК

Члан 15.

Управни спор покреће се тужбом.

Тужба се подноси у року од 30 дана од дана достављања управног акта странци која подноси тужбу.

Рок из става 2. овог члана односи се и на надлежног правобраниоца, када је овлашћен за подношење тужбе, ако му је управни акт достављен, а ако му акт није достављен, тужбу може поднијети у року од 60 дана од дана доставе управног акта странци о чијем је праву или обавези одлучено.

Члан 16.

Тужба се предаје надлежном суду непосредно или му се шаље поштом. Дан предаје тужбе пошти препорученом пошиљком сматра се као дан предаје тужбе надлежном суду.

Ако тужба није предата надлежном суду, него другом органу, а надлежни суд послјие истека рока за подношење тужбе прими тужбу, сматраће се да је на вријеме поднесена, ако се њено подношење том органу може приписати незнању или очигледној омашци подносиоца тужбе.

За лица која се налазе на служби у војним јединицама, војним установама или штабовима или на обавезној војној служби, дан предаје тужбе војној јединици, односно војној установи или штабу, сматра се као дан предаје надлежном суду.

За лица лишена слободе дан предаје тужбе управи установе у којој се та лица налазе сматра се као дан предаје надлежном суду.

Члан 17.

Ако другостепени орган није у року од 60 дана или у посебном пропису одређеном краћем року донио рјешење по жалби странке против рјешења првостепеног органа, а не донесе га ни у даљем року од 15 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор као да јој је жалба одбијена.

На начин прописан у ставу 1. овог члана може поступити странка и кад по њеном захтјеву није донио рјешење првостепени орган у року утврђеном законом, против чијег акта нема мјеста жалби.

Ако првостепени орган против чијег акта има мјеста жалби није у року од 60 дана или у посебним прописом одређеном краћем року донио рјешење по захтјеву, странка има право да поднесе жалбу другостепеном органу. Против рјешења другостепеног органа странка може покренути управни спор, а може га под условима из става 1. овог члана покренути и ако овај орган не донесе рјешење.

Члан 18.

У тужби се мора навести: име, презиме и мјесто становања, односно назив и сједиште тужиоца, тужене стране и заинтересованих лица ако их има, број и датум управног акта против кога је тужба поднесена, разлоге за побијање управног акта, као и у ком облику се предлаже његово поништење, и потпис подносиоца. Тужба и прилози уз тужбу подnose се у потребном броју примјерака за суд, тужену страну и заинтересована лица.

Члан 19.

У тужби се не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако несумњиво указују да је чињенично стање очигледно другачије од оног које је утврђено у управном поступку и под условом да тужилац пружи доказе да их без своје кривице није могао изнијети, односно предложити до завршетка управног поступка.

Свака странка дужна је доказати чињенице на које се позива. Ако странка не предочи доказе на своје наводе или се на основу изведених доказа не може са сигурношћу утврдити нека одлучна чињеница, о њеном постојању суд ће одлучити примјеном правила о терету доказивања.

Члан 20.

Тужилац може одустати од тужбе све до доношења судске одлуке. У том случају надлежни суд рјешењем обуставља поступак.

Члан 21.

Ако је тужба непотпуна или неразумљива, суд ће позвати тужиоца да у остављеном року отклони недостатке тужбе, уз указивање на посљедице које ће настати ако не поступи по тражењу суда.

Ако тужилац у остављеном року не уклони недостатке тужбе, суд ће рјешењем одбацити тужбу као неуредну.

Члан 22.

Надлежни суд ће у сваком стадијуму поступка рјешењем одбацити тужбу ако утврди:

- 1) да је тужба неблаговремена, пријевремена или поднесена од неовлашћеног лица;
- 2) да акт који се тужбом оспорава није управни акт;
- 3) да управним актом који се тужбом оспорава није повријеђено право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону;
- 4) да се против управног акта који се тужбом оспорава могла изјавити жалба, а жалба није изјављена;
- 5) да се ради о ствари о којој се по одредбама овог закона не може водити управни спор;
- 6) да већ постоји правоснажна судска одлука донесена у управном спору о истој ствари.

Члан 23.

Ако надлежни орган за вријеме судског поступка донесе други управни акт којим се мијења или ставља ван снаге управни акт против кога је управни спор покренут, као и ако у случају из члана 17. овог закона накнадно донесе управни акт, тај орган је дужан, поред тужиоца, благовремено писмено обавијестити и суд пред којим је спор покренут, с тим да суду достави и нови управни акт. Суд ће у том случају позвати тужиоца да у року од осам дана писмено изјави да ли је накнадно донесеним управним актом задовољан или остаје при тужби и у ком облику, односно да ли тужбу проширује и на нови управни акт.

Ако тужилац изјави да је накнадно донесеним управним актом задовољан или ако не да изјаву у року из става 1. овог члана, надлежни суд ће донијети рјешење о обустављању поступка.

Ако тужилац изјави да новим управним актом није задовољан, суд ће против тог акта наставити поступак.

Члан 24.

Ако тужбу не одбаци по члану 21. став 2. или по члану 22. овог закона, суд ће по један примјерак тужбе са прилозима доставити на одговор органу чији се управни акт оспорава (у даљем тексту: тужена страна) и заинтересованим лицима, ако таквих лица има.

Одговор на тужбу даје се у року који суд одреди у сваком поједином случају, а најдуже у року од 30 дана.

У року из става 2. овог члана тужена страна је дужна да достави суду све списе који се односе на предмет. Ако тужена страна у том року не достави списе предмета или ако изјави да их не може послати, суд може ријешити управну ствар и без списка, ако се тужбом добија оспорени акт из разлога погрешне примјене материјалног права.

Члан 25.

У управним споровима суд рјешава по судији појединцу или у сједници вијећа.

Због сложености спорне ствари или ако нађе да је то потребно ради бољег разјашњења ствари, суд може ријешити да се одржи усмена расправа. Суд може одржати усмену расправу и у случају кад је нека од странака у тужби, односно благовременом одговору на тужбу предложила да се расправа одржи.

Члан 26.

Расправом руководи предсједник вијећа.

О расправи се води записник у који се уносе само битне чињенице и околности, као и диспозитив одлуке. Записник потписују предсједник вијећа и записничар.

О вијећању и гласању води се записник, који потписују чланови вијећа и записничар. Вијећање и гласање врши се без присуства странака.

Члан 27.

Изостанак странке с расправе не задржава рад суда. Због изостанка странака са расправе не може се узети да су странке одустале од својих захтјева, већ ће се њихови поднесци прочитати.

Ако на расправу не дође ни тужилац ни тужена страна, суд ће расправити спор и без присуства странака.

Члан 28.

На расправи први добија ријеч члан судског вијећа који је изјавио тужбу.

Изјавиоци излаже стање предмета и суштину спора, не дајући своје мишљење. Послије тога даје се ријеч тужиоцу да образложи тужбу, на туженој страни и заинтересованом лицу да образложе своје наводе.

Члан 29.

Суд рјешава спор, по правилу, на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку.

Када суд на расправи утврди другачије чињенично стање у односу на чињенично стање утврђено у управном поступку и отклони повреду правила управног поступка, поништиће оспорени управни акт и првостепени управни акт ако је и он садржавао исте недостатке, те сам ријешити управну ствар (спор пуне јурисдикције).

У случају из става 2. овог члана суд утврђује чињенично стање, по правилу, на расправи или преко једног члана судског вијећа, или преко другог замолбеног суда. Ако суд чињенично стање утврђује преко другог замолбеног суда, тај суд је обавезан поступити по захтјеву и обавијестити странке да могу присуствовати рочишту за извођење доказа.

Члан 30.

Законитост оспореног управног акта суд испитује у границама захтјева из тужбе, али при том није везан разлозима тужбе.

На ништавност управног акта суд пази по службеној дужности.

Члан 31.

Суд рјешава спор пресудом.

Пресудом се тужба уважава или одбија као неоснована.

Ако се тужба уважава, пресудом се управни акт поништава и рјешава управна ствар у случајевима из члана 29. ст. 2. и 3. овог закона и другим случајевима предвиђеним овим законом. Таква пресуда у свему замјењује поништени управни акт.

Кад је тужба поднесена на основу члана 17. овог закона, а суд нађе да је оправдана, пресудом ће уважити тужбу и наложити надлежном органу да донесе одговарајућу одлуку у року који не може бити дужи од 30 дана од дана достављања пресуде.

Ако суд поништи управни акт, а ако природа ствари то дозвољава и ако резултати поступка пружају поуздан основ за то, може пресудом ријешити управну ствар. Таква пресуда у свему замјењује поништени акт.

Члан 32.

Ако је одржана расправа, суд ће донијети одлуку и израдити писмени отправак најкасније у року од 30 дана од дана закључења расправе.

Након закључења расправе суд ће присутне странке обавијестити о датуму када су дужне преузети одлуку. Ако једна од странака није присуствовала расправи, суд ће је писмено обавијестити о датуму за преузимање одлуке.

Странке, односно њихови заступници или пуномоћници дужни су сами преузети одлуку у згради суда, а ако то не учине у за то одређено вријеме, достава ће се извршити путем поште или на други начин одређен законом.

Члан 33.

Пресуда, односно рјешење садржи: назив суда, број и датум акта који се тужбом оспорава, увод који обухвата име и презиме предсједника вијећа, чланова вијећа, односно судије појединца и записничара, означавање странака и њихових заступника, кратко означавање предмета спора и дан кад је пресуда, односно рјешење донесено, изреку и образложење. Изрека мора бити одвојена од образложења. У пресуди се морају цијенити правно релевантни наводи тужбе.

Изворник пресуде, односно рјешење потписују предсједник вијећа, односно судија појединац и записничар.

Пресуда, односно рјешење издаје се странкама у овјереном препису.

V - ПРАВНИ ЛИЈЕКОВИ**1. Жалба****Члан 34.**

Против одлуке донесене у управном спору не може се изјавити жалба, осим кад је то посебним законом одређено.

2. Захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке**Члан 35.**

Против правоснажне одлуке окружног суда донесене у управном спору странка може поднијети захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке (у даљем тексту: захтјев) Врховном суду Републике Српске, путем надлежног суда.

Захтјев из става 1. се подноси због повреде закона, другог прописа или општег акта или због повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари.

Члан 36.

Захтјев за ванредно преиспитивање предаје се окружном суду против чије одлуке се подноси захтјев, на начин предвиђен чланом 16. овог закона.

Захтјев из става 1. овог члана може се поднијети у року од 30 дана од дана достављања странци судске одлуке против које се подноси захтјев.

О захтјеву за ванредно преиспитивање одлучује надлежни суд у вијећу од троје судија.

3. Поступак по захтјеву за ванредно преиспитивање**Члан 37.**

Захтјев из члана 35. овог закона садржи означавање судске одлуке чије се преиспитивање предлаже, као и разлоге и обим у коме се предлаже преиспитивање те одлуке.

Ако је захтјев из става 1. овог члана непотпун или неразумљив, надлежни суд ће поступити сходно одредбама члана 21. овог закона.

Члан 38.

Недозвољен или неблаговремен захтјев из члана 36. овог закона или захтјев који је поднијело неовлашћено лице суд ће одбацити рјешењем.

Ако суд не одбаца захтјев из става 1. овог члана, доставиће га противној странци, која може, у року од 30 дана поднијети одговор на захтјев.

Суд против чије одлуке је поднесен захтјев, на тражење Врховног суда Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд), одмах ће затражити од туженог органа достављање списка.

Тужени орган је дужан најкасније у року од 30 дана доставити списе, а суд против чије одлуке је поднесен захтјев је дужан све списе предмета прослиједити Врховном суду у року од три дана по пријему списка.

Члан 39.

Врховни суд рјешава о захтјеву из члана 35. овог закона у сједници вијећа од троје судија, а побијану одлуку испитује само у границама захтјева и повреда прописа из члана 35. став 2. овог закона.

Члан 40.

Суд пресудом одбија или уважава захтјев из члана 35. овог закона.

Пресудом којом захтјев из става 1. овог члана усваја суд може укинути или преиначити судску одлуку против које је поднесен захтјев.

Ако Врховни суд укине судску одлуку, предмет враћа окружном суду чија је одлука укинута.

4. Приједлог за понављање поступка**Члан 41.**

Поступак окончан пресудом или рјешењем надлежног суда поновиће се на захтјев странке:

1) ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније ријешен за њу да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени на расправи у ранијем судском поступку;

2) ако је одлука суда донијета радњом која представља кривично дјело судије или радника у суду, или је одлука донијета преварном радњом заступника или пуномоћника странке, његовог противника или противничког заступника или пуномоћника;

3) ако је одлука заснована на пресуди донесеној у кривичној или грађанској ствари, а та пресуда је касније укинута другом правоснажном судском одлуком;

4) ако је исправа на којој се заснива судска одлука лажна или лажно преиначена или ако је свједок, вјештак или странка, приликом саслушања пред судом дао лажан исказ, а одлука суда се заснива на том исказу;

5) ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију судску одлуку донесену у истом управном спору;

6) ако странци, односно заинтересованом лицу није била дата могућност да учествује у управном спору.

Због околности из т. 1. и 5. став 1. овог члана понављање ће се дозволити само ако странка без своје кривице није била у стању да те околности изнесе у ранијем поступку.

Члан 42.

Приједлог за понављање поступка подноси се у року од 30 дана од дана кад је странка сазнала за разлог понављања. Ако је странка сазнала за разлог понављања прије него што је поступак код суда окончан, али тај разлог није могла употребити у току поступка, понављање се може тражити у року од 30 дана од дана достављања судске одлуке.

По протеку пет година од правоснажности судске одлуке понављање се не може тражити. Изузетно, и после рока од пет година понављање поступка се може тражити због законских основа наведених у члану 41. став 1. т. 2, 3. и 4. овог закона.

Члан 43.

Понављање поступка покреће се приједлогом.

О приједлогу за понављање поступка рјешава суд који је донио одлуку на коју се односи разлог за понављање поступка.

Члан 44.

Приједлог за понављање поступка подноси се суду који је надлежан за рјешавање.

У приједлогу се мора нарочито навести:

1) пресуда или рјешење донесено у поступку чије се понављање тражи;

2) законски основ понављања и докази, односно околности које чине вјероватним постојање тог основа;

3) околности из којих произилази да је приједлог поднесен у законском року и чиме се то доказује;

4) у ком праву и у ком обиму се предлаже измјена пресуде, односно рјешења донесеног у поступку чије се понављање тражи.

Члан 45.

О приједлогу за понављање поступка одлучује судија појединац, без одржавања расправе.

Суд ће одбацили приједлог рјешењем ако утврди да је приједлог поднијело неовлашћено лице или да приједлог није благовремен или да странка није учинила вјероватним постојање законског основа за понављање.

Ако суд не одбаци приједлог по ставу 2. овог члана, доставиће је противној странци и заинтересованим лицима и позвати их да у року од 15 дана одговоре на приједлог.

Члан 46.

По истеку рока за одговор по приједлогу, суд пресудом рјешава о приједлогу за понављање поступка.

Ако се понављање поступка дозволи, ставиће се ван снаге раније судска одлука у цјелини или дјелимично.

Раније процесне радње на које не утичу разлози понављања поступка неће се понављати.

Пресудом којом се понављање поступка дозвољава ријешити се и о главној ствари.

Члан 47.

У поступку за понављање поступка сходно ће се примјенјивати одговарајуће одредбе закона којим је уређен парнични поступак.

5. Остале одредбе поступка**Члан 48.**

Суд ће примјенити одредбе Закона о парничном поступку за питања која нису регулисана овим законом.

Члан 49.

У управним споровима свака странка сноси своје трошкове спора.

VI - ОБАВЕЗНОСТ ПРЕСУДЕ**Члан 50.**

Кад суд поништи оспорени управни акт или оспорени и првостепени акт, предмет се враћа у стање у коме се налазио прије него што је поништени акт донесен. Ако према природи ствари која је била предмет спора треба умјесто поништеног управног акта донијети нови управни акт, надлежни орган је дужан да га донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде. Надлежни орган је при томе везан правним схватањем суда и примједбама суда у погледу поступка.

Члан 51.

Ако надлежни орган послуре поништења оспореног управног акта донесе управни акт противно правном схватању суда, или противно примједбама суда у погледу

поступка, па тужилац поднесе нову тужбу, суд је дужан у овим случајевима поништити оспорени управни акт и сам ријешити ствар пресудом. Таква пресуда у свему замјенује управни акт надлежног органа.

Члан 52.

Ако надлежни орган послуре поништења управног акта не донесе нови управни акт у прописаном року, или акт о извршењу пресуде донесене на основу члана 31. став 4. овог закона, странка може посебним поднеском тражити доношење таквог акта. Ако надлежни орган не донесе акт ни за 15 дана од овог тражења, странка може тражити доношење таквог акта од суда који је донио пресуду.

По таквом захтјеву суд ће затражити од надлежног органа обавјештење о разлозима због којих управни акт није донио. Надлежни орган је дужан дати ово обавјештење одмах, а најкасније у року од седам дана. Ако он то не учини, или ако дато обавјештење, по оцјени суда не оправдава неизвршење судске одлуке, суд ће донијети рјешење које у свему замјенује акт надлежног органа. Суд ће ово рјешење доставити органу надлежном за извршење и о томе истовремено обавијестити орган који врши надзор. Орган надлежан за извршење дужан је без одлагања да изврши овакво рјешење.

VII - ПОСТУПАК ЗАШТИТЕ СЛОБОДА И ПРАВА ПОЈЕДИНАЦА ЗАЈЕМЧЕНИХ УСТАВОМ**Члан 53.**

Физичко лице чија су права или основне слободе зајемчене Уставом Републике Српске повријеђена коначним појединачним актом органа, има право да захтјева заштиту тих права и слобода код суда, у складу са овим законом, ако није осигурана друга правна заштита.

Члан 54.

О захтјеву из члана 53. овог закона, у поступку заштите слобода и права појединаца зајемчених Уставом, рјешава окружни суд.

Подношење захтјева за заштиту слобода и права зајемчених Уставом, као и рјешавање тог захтјева од стране суда из става 1. овог члана, врши се сходном примјеном одредаба овог закона које се односе на управни спор.

О захтјеву из става 1. овог члана суд одлучује рјешењем.

Члан 55.

Заштита слобода и права појединаца зајемчених Уставом осигурава се и у случају ако су те слободе или права повријеђени радњом службеног лица у републичком органу управе и републичкој управној организацији, органима јединице локалне самоуправе, односно одговорног лица у предузећу, установи или другом правном лицу, која врше јавна овлашћења, а којом се противно Уставу, непосредно спречава или ограничава одређеном појединцу вршење такве слободе или права.

Члан 56.

Физичко лице чији су право и слобода повријеђени радњом из члана 54. овог закона подноси захтјев надлежном окружном суду.

У захтјеву за заштиту због незаконите радње наводи се радња, мјесто и вријеме када је учињена, орган, односно правно лице код кога је та радња учињена, подаци о службеном лицу, односно одговорном лицу које је то учинило, докази о томе, као и захтјев да се отклони запрета или ограничење за вршење слободе или права које се оспорава незаконитом радњом.

Члан 57.

Захтјев због незаконите радње може се поднијети све док радња траје.

Ако лице према којем је предузета незаконита радња није у могућности да само поднесе захтјев за заштиту због незаконите радње, захтјев може поднијети и брачни друг, родитељ, усвојилац и усвојеник или сродник у правој линији.

Члан 58.

По захтјеву за заштиту због незаконите радње, одлучује окружни суд, у вијећу састављеном од троје судија.

Члан 59.

Суд поступа по захтјеву хитно и на начин којим се, поштујући основна начела поступка, обезбјеђује ефикасна заштита права и интереса грађана.

Члан 60.

Суд ће без одлагања, а најкасније у року од 30 дана, захтјев доставити на одговор органу, односно правном лицу, зависно од тога ко је извршио радњу из члана 52. овог закона.

Суд може, према околностима случаја, по захтјеву донијети одлуку одмах и без претходног достављања захтјева на одговор, ако подаци у захтјеву пружају за то поуздан основ.

Члан 61.

Кад суд нађе да је захтјев основан, донијеће рјешење којим ће забранити даље вршење незаконите радње. У противном, одбиће захтјев рјешењем.

Суд ће у рјешењу из става 1. овог члана одредити мјере које треба предузети да би се успоставило законито стање, остављајући рок за извршење, као и одредити законске санкције за случај неизвршења рјешења.

Рјешење суда извршава орган, односно правно лице из члана 59. став 1. овог закона чије је службено лице, односно одговорно лице учинило незакониту радњу, у року утврђеном одлуком суда.

Члан 62.

Против рјешења из става 1. члана 60. овог закона не може се изјавити жалба, али се може поднијети захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке Врховном суду у року од осам дана од дана достављања рјешења страници.

Члан 63.

Ради осигурања извршења рјешења, суд који је донио рјешење ће одмах према околностима конкретног случаја предузети што је потребно ради осигурања извршења рјешења, а може о рјешењу обавијестити и Владу Републике Српске, а у граду и општини градоначелника, односно начелника, зависно чији је орган у питању, који су дужни предузети мјере потребне за успостављање законитог стања на начин утврђен у рјешењу суда.

Члан 64.

Ако рјешење не буде извршено у остављеном року, надлежни суд ће на захтјев странке извршити рјешење непосредно или преко другог суда или органа.

Извршење се, према околностима случаја, спроводи на трошак органа, привредног друштва или другог правног лица, односно на трошак службеног или одговорног лица које је извршило незакониту радњу.

Ради извршења рјешења, надлежни суд може поднијети захтјев надлежном органу, односно правном лицу за удаљење од дужности службеног или одговорног лица.

VIII - КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 65.

Новчаном казном у износу од 1.500 до 5.000 КМ казниће се за прекршај предузеће, установе или друго правно лице које врши јавна овлашћења:

1. ако по захтјеву странке не донесе рјешење у предвиђеном року (члан 14. став 2.),

2. ако не достави суду све списе који се односе на предмет (члан 24. став 3.),

3. ако не донесе одлуку по пресуди (члан 31. став 4.),

4. ако суд не достави све списе предмета на његов захтјев (члан 37. став 3.),

5. ако не донесе нови управни акт у року или га донесе противно правном схватању суда, односно примједбама суда (члан 50.),

6. ако не донесе послужење поништења управног акта нови управни акт у прописаном року или га донесе противно примједбама суда у погледу чињеничног стања (члан 51. став 1.),

7. ако не изврши рјешење из члана 60. ст. 1. и 2. овог закона,

8. за неизвршења рјешења (члан 63.).

За прекршаје из става 1. овог члана казниће се новчаном казном од 200 до 800 КМ и одговорно лице у предузећу, установи или другом правном лицу које врши јавна овлашћења.

Новчаном казном из става 2. овог члана казниће се за прекршај из става 1. овог члана и одговорно лице у органу управе, републичкој управној организацији, односно органима јединице локалне самоуправе.

О прекршају суд обавјештава републичку управну инспекцију ради покретања прекршајног поступка. Републичка управна инспекција је дужна да у року од 60 дана, од датог обавјештења, обавијестити суд о преузетим мјерама.

Члан 66.

Одговорним лицем у републичком органу управе, републичкој управној организацији, односно органу јединице локалне самоуправе сматра се руководилац републичког органа управе или републичке управне организације, односно руководилац органа јединице локалне самоуправе и службеник у тим органима који је задужен да непосредно изврши одређени посао.

IX - ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 67.

Поступак по тужбама пред Врховним судом поднесеним до ступања на снагу овог закона, а који није завршен, наставиће се пред тим судом по одредбама Закона о судовима и судској служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/00, 15/00, 16/00, 70/01, 77/02 и 85/03).

Ако након ступања на снагу овог закона Врховни суд тужбу уважи и поништи оспорени управни акт, даљи поступак спровећиће се по овом закону пред надлежним окружним судом.

Члан 68.

Поступак по ванредним правним средствима поднесеним до дана ступања на снагу овог закона који није завршен наставиће се пред Врховним судом по одредбама Закона о судовима и судској служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/00, 15/00, 16/00, 70/01, 77/02 и 85/03).

Ако након ступања на снагу овог закона буде укинута одлука суда, даљи поступак спровећиће се по овом закону пред надлежним окружним судом.

Члан 69.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", број 12/94).

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 01-722/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

ке Српске усвојила на Седмој сједници, одржаној 2. јуна 2011. године, а Вијеће народа 13. јуна 2011. године констатовало да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о управним споровима није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1473/11
15. јуна 2011. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О УПРАВНИМ СПОРОВИМА

Члан 1.

У Закону о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", број 109/05) у члану 14. став 4. мијења се и гласи:

"Под условима из ст. 2. и 3. овог члана о одгађању извршења управног акта против којег је поднесена тужба може одлучити надлежни суд коме је тужба поднесена, ако то у писаној форми затражи тужилац. Суд може одгодити извршење управног акта у трајању до 60 дана, рачунајући од дана доношења одлуке о одгађању."

Члан 2.

У члану 18. ријеч: "облику" замјењује се ријечју: "обиму".

Послије става 1. додаје се нови став 2., који гласи:

"Уз тужбу се доставља коначан управни акт у оригиналу, односно овјереном препису или овјереној фото-копији."

Члан 3.

У члану 24. у ставу 2. ријечи: "а најдуже у року од 30 дана" замјењују се ријечима: "а овај рок не може бити краћи од осам, ни дужи од 30 дана".

Члан 4.

У члану 31. у ставу 3. ријечи: "ст. 2. и 3." замјењују се ријечима: "став 2."

Члан 5.

Члан 49. мијења се и гласи:

"Трошкови у управним споровима су издаци учињени поводом управног спора од његовог покретања до завршетка.

Свака странка по налогу суда унапријед полаже износ потребан за подмирење трошкова који ће настати услед предузимања одређених радњи странке.

Трошкови поступка обухватају награду за рад адвоката и других лица којима Закон о парничном поступку признаје право на награду.

Суд одлуком којом окончава поступак у управном спору одлучује ко сноси трошкове поступка и колико они износе."

Члан 6.

Послије члана 49. додаје се нови члан 49а., који гласи:

"Члан 49а.

Странка која изгуби спор дужна је да противној странки надокнади трошкове спора.

Ако странка дјелимично успије у спору, суд може, с обзиром на постигнути успјех, одредити да свака странка подмирује своје трошкове или да једна странка надокнади другој сразмјеран дио трошкова.

Странка која је покренула спор пред судом због 'ћутања администрације' не плаћа трошкове спора и у случају да не успије у спору."

982

На основу Амандмана XL. тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О УПРАВНИМ СПОРОВИМА

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о управним споровима, који је Народна скупштина Републи-

Члан 7.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 01-888/11
2. јуна 2011. године
Бања Лука

Председник
Народне скупштине,
Мр **Игор Радојичић**, с.р.